

Σκέψεις στο Ευαγγέλιο της Κυριακής (ΣΤ΄ Ματθαίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

«Και ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών, είπε τω παραλυτικώ: Θάρσει, τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου»

Ο Κύριος, ως ο ενσαρκωθείς Θεός μας, έρχεται στον κόσμο προς σωτηρία του κόσμου, ανατρέποντας όμως όλες τις θεωρούμενες λογικές παραμέτρους. Ο ερχομός Του συνιστά αν όχι την κατάργηση της λογικής, σίγουρα όμως την υπέρβασή της. Με τον Χριστό, βρισκόμαστε σε άλλο επίπεδο ζωής, που ναι μεν «πατάει» στο έδαφος, αλλά κινείται στο χώρο του ουρανού. Όλα με τον Χριστό δηλαδή λειτουργούν θεανθρώπινα. Αυτή είναι η αίσθηση που αποκομίζει κανείς και από το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα: ο Κύριος θεραπεύει έναν παράλυτο, τον οποίο φέρνουν ενώπιόν Του κάποιοι φίλοι του παραλύτου. Κι ο Κύριος αποκαθιστώντας τον σώο, του θεραπεύει ταυτόχρονα και την ψυχή. Πριν δηλαδή δώσει την εντολήν «άρων σου την κλίνην και ύπαγε εις τον οίκον σου», τον βεβαιώνει: «τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου». Τι θέλουμε να πούμε πιο συγκεκριμένα;

1. Δύο είναι στο περιστατικό οι «ανατροπές» της ανθρώπινης λογικής. Ο Κύριος, με το δεδομένο της θέλησής Του να θεραπεύσει τον παράλυτο, πρώτον: θα έπρεπε να απευθυνθεί σε αυτόν δίνοντας εντολή για την αποκατάσταση του προβλήματός του: να γίνει υγιής σωματικά, να σηκωθεί από το κρεβάτι του και να περπατήσει, κάτι που γίνεται, αλλά δευτερογενώς, δεύτερον: θα έπρεπε να απευθυνθεί σε αυτόν αποκλειστικά, αφού αυτός μόνος είχε το πρόβλημα. Του παραλύτου μόνον η πίστη θα έπρεπε να ήταν η προϋπόθεση για να ενεργοποιηθεί η δύναμη του Χριστού, όπως το συναντούμε σε άλλες περιπτώσεις, π.χ. του παραλύτου της κολυμβήθρας της Βηθσαϊδά.

2. Όμως ο Κύριος συμπεριφέρεται διαφορετικά από το ανθρωπίνως προβλεπόμενο.

Και η προτεραιότητά του είναι όχι η παραλυσία του ανθρώπου, αλλά οι αμαρτίες του, η ψυχική του δηλαδή κατάσταση, και η «όρασή» Του είναι ευρύτερη, αφού κοιτά την πίστη όλων, και του παραλύτου και των φίλων του, προκειμένου να τον θεραπεύσει. Γιατί λοιπόν αυτές οι «ανατροπές»; Η απάντηση δεν φαίνεται να είναι ιδιαιτέρως δύσκολη. Στην πρώτη «ανατροπή», ο Κύριος, μέσα από τη συγκεκριμένη περίπτωση, μάς επισημαίνει την αλήθεια ότι το κεντρικό και ουσιαστικό πρόβλημα του ανθρώπου δεν είναι τόσο η σωματική του κατάσταση, όσο η πνευματική. Η αμαρτία δηλαδή είναι εκείνο που αρρωσταίνει τον άνθρωπο, τον παραλύει ψυχικά και τον κάνει να καταστρέφεται και να οδηγείται στον θάνατο, αφού αυτή τον χωρίζει από τον Θεό, την πηγή της ζωής. Ο άνθρωπος είναι δημιουργημένος να ζει φυσιολογικά με τον Θεό, γι' αυτό και κάθε αμαρτία αποτελεί διαστροφή, τραύμα και πληγή στην ύπαρξή του. *«Τα οψώνια της αμαρτίας θάνατος»*. Η σωματική παραλυσία, η σωματική ασθένεια, αποτελεί αντανάκλαση της πνευματικής παραλυσίας, συνεπώς η πραγματική θεραπεία ξεκινάει από την ψυχή. Πολλές φορές βέβαια υφίσταται η υγεία της ψυχής χωρίς να είναι υγιές και το σώμα, όπως συμβαίνει και το αντίθετο, κάτι που ανάγεται στις ανεξερεύνητες βουλές του Θεού, που έχει συγκεκριμένο σχέδιο για τον κάθε άνθρωπο. Στην προκειμένη περίπτωση του σημερινού ευαγγελίου όμως, η αμαρτία του παραλύτου ήταν και η αιτία της σωματικής του παραλυσίας, γι' αυτό και ο Κύριος «κτυπάει» τη ρίζα του κακού.

Στη δεύτερη «ανατροπή», ο Κύριος μάς προσανατολίζει σε μία βαθειά αλήθεια: κοιτώντας όχι μόνον την πίστη του παραλύτου αλλά και των φίλων του, που φαίνεται να τη λαμβάνει σοβαρότατα υπ' όψιν, είναι σαν να μας αποκαλύπτει τη δύναμη της κοινωνίας των ανθρώπων μεταξύ τους, το πόσο δηλαδή συγκινεί τον Θεό να μας βλέπει ενωμένους για την πραγμάτωση ενός καλού, ώστε αυτό που οι πολλοί ή οι περισσότεροι του ενός επιθυμούν και το ζητούν από Εκείνον, να γίνεται αμέσως ενέργεια και πράξη. Και βεβαίως γνωρίζουμε ως χριστιανοί ότι αυτό συνιστά και τον σκοπό του ερχομού του Χριστού στον κόσμο: *«ίνα τα τέκνα του Θεού τα διεσκορπισμένα συναγάγη εις εν»*. Αυτό ήταν και το βασικό αίτημα του Χριστού στην αρχιερατική προσευχή Του, λίγο πριν από το Πάθος Του. Ζητούσε από τον Ουράνιο Πατέρα *«ίνα ώσιν (οι άνθρωποι) εν, καθώς και ημείς εν εσμέν»*. Και αιτία για την «ευαισθησία», θα λέγαμε, του Θεού μας στο θέμα της ενότητας προφανώς δεν είναι κάτι άλλο, από το ότι η ενότητα αποτελεί το σημάδι της ύπαρξης της αγάπης, η οποία πάντοτε συνιστά και το κύριο θέλημα του Θεού. Διότι *«ο Θεός αγάπη εστί»*. Στη σημερινή περίπτωση λοιπόν οι φίλοι του παραλύτου φανερώνουν την αγάπη τους προς τον φίλο τους και η ενότητά τους αυτή δίνει ώθηση και στην αγάπη του Χριστού να εκφραστεί με αμεσότητα.

3. Η αντίδραση του Χριστού όμως να θεραπεύσει ψυχοσωματικά τον παράλυτο, με τη συνέργεια βεβαίως της πίστεως και των φίλων του, αποκαλύπτει, εκτός από τη δύναμη της αγάπης και της ενότητας, όπως είπαμε, τη θεότητα και από την άποψη αυτή του Ιησού Χριστού. Ο Χριστός ως Κύριος ο Θεός είναι ο μόνος που μπορεί να

συγχωρεί τις αμαρτίες των ανθρώπων, κάτι που ναι μεν προκαλεί τους Φαρισαίους, επιβεβαιώνεται όμως από το θαύμα που ακολουθεί. Κι είναι η μόνη πραγματικότητα που οδηγεί τον άνθρωπο σε ψυχοσωματική ισορροπία. Διότι είναι αποδεδειγμένο ότι εκείνο που προκαλεί ταραχή στον άνθρωπο, επιθετικότητα και θλίψη, είναι η ενοχή που δημιουργεί πάντοτε η αμαρτία. Επομένως, μόνον όταν ο άνθρωπος απαλλαγεί από τις ενοχές του, δηλαδή όταν εν μετανοία στραφεί προς τον Χριστό, θα μπορέσει να γαληνέψει και να σταθεί με καλό τρόπο απέναντι και στον κάθε συνάνθρωπό του.

Η δύναμη της κοινής πίστεως, η βίωση της αφέσεως των αμαρτιών. Πνευματικές καταστάσεις, που τις ζούμε στο ζωντανό σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, και μάλιστα εκεί που κατεξοχήν φανερώνεται αυτή, στη Θεία Λειτουργία. Μέσα στις προκλήσεις της σύγχρονης εποχής και στη «θολούρα» των παθών του κόσμου, η λύση είναι πέραν των ανθρωπίνων «λογικών». Είναι εκεί που υπάρχει ο ίδιος ο Χριστός, ο μόνος ικανός να θεραπεύσει την όποια παραλυσία.

Πρωτ. Γεωργίου Δορμπαράκη

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr